

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Св. Боголіп, Дитина-
Схимонах з Чорного Яру
під Астраханню**

***St. Bogolep, Child
Schemamonk of Chorny
Yar near Astrakhan***

Fr. Ihor Kutash - o. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже! Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде.» (Марка 10:14-15)

У день 11 серпня за Григоріанським календарем (це ж 29 липня за юліанським) Церква святкує саме незвичайного Святого - 7-річного Схимонаха, Св. Боголіпа (слов'янський переклад грецького «Теопрепіос», що означає «Бога гідний») зі села (іноді це було місто) Чорного Яру, яких 266 кілометрів від російського міста Астрахані. Це ж незвично для дитини в 7 літ стати Ченцем (і навіть Схимонахом – цей же сан зазвичай дається Монаху незадовго до упокоєння в Господі, оскільки він передбачає повну відмову від видимого світу, щоб приєднатися до невидимого Царства Небесного).

Існує ще одне надзвичайне питання пов'язане з малим Боголіпом:

“Let the little children come to Me, and do not forbid them; for of such is the kingdom of God. Assuredly, I say to you, whoever does not receive the kingdom of God as a little child will by no means enter it.” (Mark 10:14-15)

On August 11 according to the Gregorian Calendar (which is July 29 according to the Julian) the Church celebrates a most unusual Saint – a 7-year-old Schemamonk, St. Bogolep (the Slavonic translation of the Greek Theoprepios, which means “God-worthy”) of the village (at times it has been a city) of Chorny Yar (literally Black Ravine), some 266 kilometers from the Russian city of Astrakhan. It is unusual for a child of 7 to become a Monk (and even a Schemamonk which is usually conferred upon Monks shortly before their falling asleep in the Lord, since it implies total renunciation of the visible world to join the invisible Kingdom of Heaven).

There is another extraordinary

його часті недуги які нарешті призвели до його упокоєння в короткому часі після отримання Схеми. Ми читаємо в книзі пророка Ісаї (53:4) про Месію (Христа): «Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс», що в Євангелії від Матвія (8:17) передається, як: «Він узяв наші немочі, і недуги поніс». Ці слова Господні завжди сприймалися, як Біблійна основа служіння Церкви у ціленню тіла як і душі, що чітко проявляється в Святому Таїнстві Миропомазання. Як видно з Писання, що Господь Сам не поніс наші немочі й хвороби власними захворюваннями, які турбують Його створіння після гріхопадіння. Ясно також, що в кінцевому підсумку Божя воля для Свого створіння не включає хвороби та страждання. Смішно навіть уявити собі, щоб Господь наш Ісус Христос, Який втілює волю Божу і робить те, що Він бачить Його Отець робить (Івана 5:19), пришов до людини здорової і зробив її – і залишив її – хворою! І все ж хвороба є частиною нашої реальності в цьому світі після гріхопадіння. Може бути, Його Святі, які терпляче несуть свою неміч в цьому світі, доки назавжди звільняться від неї, коли заснуть, тобто народяться у невидиме (для нас) Царство Небесне, в якійсь мірі приймають участь у Його служінні несення нашої немочі?

Св. Боголп народився у Москві 2/12 травня (в той час Юліанський календар був тільки 10 днів по заді сонячного - Григоріанського календаря), 1647 р. (деякі *Життя* кажуть 1660 р., в той час як надзвичайно корисний і вичерпний календар Св. Германа (*Saint Herman Calendar*) подає рік його упокоєння, як 1632). Його батьками були Яків і Катерина Ушакови. Він поділяє своє прізвище зі знаменитим російським генералом Федором Федоровичем Ушаковим (1745-1817), який у в 2004 р. був канонізований Російською Православною Церквою, як Праведний Воїн Феодор. Дитятко охрестили Борисом.

Яків Лукич Ушаков був

matter linked with little Bogolep: his frequent infirmities which finally culminated in his falling asleep shortly after receiving the Schema. We read in the Book of the Prophet Isaiah (53:4) of the Messiah (Christ): "Surely He has borne our griefs and carried our sorrows", which in the Gospel of Matthew (8:17) is rendered as: "He Himself took our infirmities and bore our sicknesses." These proclamations have ever been received as a major Scriptural mandate for the Church to exercise its ministry of healing of bodies as well as souls, which is clearly manifest in the Holy Mystery of Anointing. It is clear from the Scriptures that our Lord Himself did not bear our infirmities and sicknesses by suffering Himself from the many diseases which plague His creation after the Fall. It is also clear that God's ultimate will for His creation does not include illness and suffering. It is absurd to even imagine our Lord Jesus, Who embodies God's will and does what He sees His Father doing (John 5:19), coming upon a person who was well and making them – and leaving them – ill. And yet illness is part of our reality in this world after the Fall. May it be that His Holy Ones, who patiently bear their infirmities in this world, before shedding them forever upon falling asleep, i.e. being born again into the invisible (to us) Kingdom of Heaven, do in some way participate in His ministry of bearing our infirmities?

St. Bogolep was born in Moscow on May 2/12 (at that time the Julian Calendar was only 10 days behind the solar-Gregorian calendar), 1647 (some *Vitae* say 1660, while the enormously useful and exhaustive *Saint Herman Calendar* gives the year of his falling asleep as 1632). His parents were James (Yakov) and Katherine (Ekaterina) Ushakov. He shares his surname with the eminent Russian General Fyodor Fyodorovich Ushakov (1745-1817) who was canonized as the Righteous Warrior Theodore by the Russian Orthodox Church in 2004. He was baptized Boris.

Yakov Lukich Ushakov was named Governor of Chornyy Yar several years after

призначений губернатором Чорного Яру через кілька років після народження сина. Надзвичайний характер дитятка швидко став очевидним. Він відмовлявся від грудей матері по середах і п'ятницях, дні Посту Православної Церкви. А коли він почув дзвони, що давали знати про Церковні Відправи, він став плакати, аж доки його не занесли в Церкву - і плакав весь день, і відмовлявся від їжі, якщо це не було зроблено. У віці двох років він у нього появилася виразка на нозі. Коли ж вона загоїлася, то її замінили інші недуги. Одного разу маленький Борис побачив молодого Монаха і був настільки вражений його одягом, що він став просити батьків, щоб зробили подібний і для нього, та й дозволили йому прийняти Чернечий постриг. «Ви самі побачите, що, як тільки пострижете мене і зробите мене гідним образу Ангельського життя, то я стану здоровим», заявив він.

Так воно й сталося. Борис став Ченцем Боголіпом і його немочі, дійсно, відразу ж зникають. Але на третій день після свого постригу, 1/11 серпня (пам'ятайте, що на той час Юліанський календар відставав лише на 10 днів - сьогодні його поминаємо, як не дивно, на 29 липня, так щоб це збігалось з датою 11 серпня за Григоріанським - сонячним календарем), малий Схимонах покинув цей світ у зв'язку з дивною лихоманкою. Осиротілі батьки похоронили його біля дерев'яної церкви Воскресення в місті. Невдовзі після цього була побудована Каплиця на його могилі. І почалися чудесні зцілення. Св. Боголіпові також приписують порятунок міста від армії повстанців Стенки Разіна, від татар та від чуми.

Цар Московський Петро I відвідав місто, почувши чутки про те, що дитина, Св. Боголіп мав був зберегти старообрядців від антихриста - маючи на увазі себе. Він наказав зруйнувати Каплицю й Ікону, яка була написана з малого Святого, і заборонив відправляти Панахиди на його могилі. Він також наказав перевести Владику Йоакима в

his son's birth. The extraordinary character of the babe quickly became evident. He would refuse to nurse on Wednesdays and Friday, the Orthodox Church's fasting days. And when he heard the Church bells ring to announce Services he would cry until he was brought to Church – and would cry all day and refuse to eat unless this was done. At the age of two he developed a lesion on his foot. When this healed other infirmities took its place. One day little Boris saw a young Monk and his habit so impressed him that he began to beg his parents to have one made for him and to let him be tonsure. “You will see for yourselves that, as soon as you tonsure me and make me worthy of the Angelic image, I will be healthy”, he declared.

And so it came to pass. Boris became the Monk Bogolep and his infirmities did indeed immediately disappear. But on the third day after his tonsure, on August 1/11 (remember the Julian Calendar was only 10 days behind at the time – today his commemoration, surprisingly enough, is on July 29 so that it coincides with the Gregorian/solar calendar date of August 11), the little Schemamonk departed this world due to a mysterious fever. The bereaved parents had him interred beside the wooden Church of the Resurrection in the town. A Chapel was erected over his grave soon after. And miraculous healings began. St. Bogolep was also credited with saving the town from the armies of the Rebel Stenka Razin, the Tatars and the plague.

The Tsar of Moscow Peter I visited the town, having heard rumours that the child, St. Bogolep, was to save the Old Believers from the Antichrist – referring to himself. He ordered the destruction of the Chapel and the Icon which had been written of the little Saint, and forbade the serving of Panakhidas at his tomb. He also ordered the transfer of the Bishop, Joachim, to another Diocese. Joachim continued his veneration of St. Bogolep in the Diocese to which he was transferred.

іншу Єпархію. Та Йоаким продовжив своє шанування святого Боголіп в тій Єпархії, до якої він був перенесений.

Купець Сава Татаринів написав його *Житіє* виконуючи цим обітницю ним зроблену після свого звільнення з полону через заступництво Святого Боголіпа. У 1750 р. труну Дитини Святця перенесли в кам'яну Церкву побудовану на місці дерев'яної і помістили під стороннім Вівтарем присвяченого Мученику Івану Воїну. Так як Церква і місто були побудовані на березі яру (звідси й назва) відбувалося поступове розмивання і стало необхідним перенести Святощі з Церкви. Труна була останньою в 1851 р. Але на даний момент, коли тільки міський голова взяв її у руки, вона ковзнула у води Волги і зникла.

Св. Боголіп з'являвся багато раз в снах і видіннях, щоб втішати своїх людей, що він завжди буде з ними - *духовно*. Що його земні Мощі так зникли це, може, відображення його смиренності. Присутність у Церкві цього малого незвично посвяченого Ченця служить нагадуванням батькам, що це не досить, щоб доглянути фізичне благополуччя і освіту нащадків. Св. Боголіп нагадує нам, що для повноти життя, ми повинні також звернути увагу на справи Небесні. Наш час тут короткий, хоч би й прожили ми більше ніж сто літ. Він пройде швидко, а потім ми повинні піти звідси - так само як навіть і Божа Мати, до Свята Успіння якої ми збираємося готуватися постом. Давайте подумаємо над цим, пригадуючи незвичайного маленького хлопчика, який повністю присвятив себе Богові будучи ще дитиною.

The merchant Savva Tatarinov wrote his *Vita* in fulfillment of a vow he made upon his liberation from captivity through the intercession of St. Bogolep. In 1750 the coffin of the Child Saint was transferred to a stone Church built on the place of the wooden one and was placed beneath a side Altar dedicated to the Martyr John the Soldier. Since the Church and town were built on the bank of a ravine (hence its name) there was a gradual erosion which made it necessary to move the Holy objects from the Church. The casket was the last item to be moved in 1851. But at the moment the city head took it in his hands, it slid into the waters of the Volga and disappeared.

St. Bogolep had appeared many times in dreams and visions to console his people that he would always be with them – *spiritually*. That his earthly Relics so disappeared may be a reflection of his humility. The presence in the Church of this diminutive, unusually dedicated little Monk serves as a reminder to parents that it is not enough to see to the physical well-being and education of their offspring. St. Bogolep reminds us that for our lives to be truly fulfilled we must also give attention to the things of Heaven, for our time here is short even though we live for more than a century. It will pass quickly and then we must depart – as did even the Mother of God for whose Dormition Feast we are prepare by fasting. Let us ponder this as we remember the unusual little boy who dedicated himself fully to God while yet a baby.